

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארגון נוספות**

374

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"פִּי פִּעַל אָדָם יִשְׁלֵם לוֹ"

משפטי ה'

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

עדן. ואם יתחייב יוליכוהו עם פועלי און לגיהנם. נמצא, כי מלבד העונש המר, איבד גם השכר הגדול אשר היה מוכן לפניו, אם היה זוכה בדין.

הוא מה שאמר ריב"ז: "ולא עוד, אלא שיש לפני שני דרכים; אחת של גן עדן ואחת של גיהנם". היינו; כי מי שמולכים אותו לפני מלך בו"ד לתת דין וחשבון על מעשיו, יש לפניו רק דרך אחת; או עונש, או שלילת העונש, אבל לא שום תקות קבלת שכר. אולם כשמולכים אותו לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, הלא יש לפניו שני דרכים; 'אחת של גן עדן ואחת של גיהנם'. ואם יתחייב בדין ויוליכוהו לגיהנם, הלא לא יתענג אז בנועם ה' בגן עדן, נמצא כי עונשו הוא בכפלים.

ומה שאמר ריב"ז: "ואיני יודע באיזו מולכים אותי"? יעורר בזה עוד מוסר נפלא; כי לכאורה יפלא, מדוע חרד ריב"ז את כל החרדה הזאת, הלא אף אם יש בידו איזה חטא ועון הנה; 'שערי תשובה לא ננעלו' (נועם אלימלך פר' בהר'). ולא יבצר ממנו לעשות תשובה ונסלח לו. אולם, הנה ידוע כי חז"ל הקדושים קיימו כל התורה כולה, לא בא לידם שום חטא ועון מעולם. וכמה הפליגו חז"ל במעלתו

המשך בעמ' 2 <<<

שאין חובה עליו. ומשפט עונש הוא בעד אשר ימנע למלאות חובתו. ועל כן אין תקות גמול, למי אשר ימלא תעודת חובתו, או ימנע מלעשות עול. ואין עונש למי אשר ימנע מלעשות מפעל טוב.

אכן לא כן משפטי ה' הישרים עם בריותיו, אשר כל דרכיו משפט עונש, או שכר. כי אלקים שופט הוא לתת לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו; לעוברי רצונו ית"ש נכונו להם שפטים רבים רעים ונוראים. ולעושי רצונו ית"ש מעותד להם שכר גדול מאד. ולזאת, יש הבדל בין מי שצריך ליתן דין וחשבון על מעשיו לפני מלך בו"ד אם עבד את עבודתו באמונה, לבין מה שעתידי כל אדם ליתן דין וחשבון על מעשיו לפני ממה"מ הקב"ה. כי המשפט לפני מלך בו"ד, הנה, הזכות, או החובה, תגבל רק עם דרכי העונש.

אם יזכה במשפטו, יהיה נקי מעונש. ואם יתחייב, ענוש יענש. אולם לא איבד שום שכר. כי גם אם יצדק בהשפטו אין לו תקות קבלת שכר, זולת שלילת העונש. לא כן משפט האדם; הדין והחשבון על מעשיו אשר עתיד ליתן לפני ממה"מ הקב"ה, ההבדל בין הזכות והחובה הוא; בין עונש איום ונורא, לבין שכר גדול מאד. כי אם יזכה בדין, יתענג בנועם ה' עם נפשות הצדיקים בגן

'וכשחלה רבי יוחנן בן זכאי, נכנסו תלמידיו לבקרו. כיון שראה אותם, התחיל לבכות. אמרו לו תלמידיו: "בר ישראל... מפני מה אתה בוכה?" אמר להם: "אילו לפני מלך בשר ודם היו מולכין אותי... אף על פי כן, הייתי בוכה. ועכשיו, שמולכים אותי לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, שהוא חי וקיים לעולם ולעולמי עולמים. שאם כועס עלי, כעסו כעס עולם... ולא עוד; אלא שיש לפני שני דרכים; 'אחת של גן עדן ואחת של גיהנם'. ואיני יודע באיזו מולכים אותי ולא אבכה"?!' (ברכות כח).

והנה מה שאמר; 'ולא עוד'.. משולל הבנה! כי מה לו להזכיר מדרך גן עדן? הן מנוי וגמור בסוד כל ישרי לב למשפט אמת וקיים; "פי פעל אדם ישלם לו" (איוב' לד יא) להעניש קשה, לעושי עול. ולתת גמול, לפועלי טוב. גם כל הממשלות יש להם חוקים ומשפטים וסדרי עונשים נגד כל פורע חוק ומוסר. וכן חלקי גמול, בעד כל מפעל טוב וישר.

אמנם, הנה מובן מאליו כי שכר ועונש במעשה אחד, היינו; כי יקבל שכר בעשותו הדבר וכן עונש אם ימנע מלעשות, כמעט הוא דבר נמנע. כי ענין שכר יתייחס רק בעד עשותו איזה מפעל

תמונות מהרצאותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר בקריית מוצקין, בבת ים ובסליחות בער"ה

של ריב"ז; 'שלא הניח מקרא ומשנה...' (ב"ב קלד). ובאמת לא הרגיש בנפשו שום חטא ועון כלל, אולם את אשר סמר מפחד בשרו הוא מפני עומק הדין. וכמאמרם ז"ל; 'שבעה דברים מכוסים מבני אדם אלו הן; ... ועומק הדין..!' (פסחים נד). ופרש"י; 'עומק הדין העתיד'.

היינו; כי יקצר שכל ובית האדם להקיף את אמיתת בירור הדין וחשבון מכל מעשיו, כי עומק בירור הדין והחשבון רק לאלקים הוא. וכמ"ש חז"ל; 'הוא המבינ' (אבות ד כב). זהו מה שחרד רבי יוחנן בן זכאי את כל החרדה. והוא, מפחד עומק הדין. כי אף אם הוא צדיק בעיניו ואינו מרגיש בנפשו שום חטא ועון, אולם מי שבא בסוד ה' וחקר אלקים, ימצא את החשבונות הרבים אשר יבקש מהאדם.

זהו מה שאמר ריב"ז: "ואיני יודע באיזו מוליכים אותי"? היינו; כי אם האדם בעצמו היה יודע ומבין לחשוב חשבונות ודינו, אנה יהיו פניו מועדות ואנה יוליכוהו; אם במסילה העולה לגן עדן מקדם, או הדרך המובילה דומה לעמקי שאול, לא היה דואג כל כך, כי אם זך וישר פעלו ישמח בחלקו. ואם יודע כי העוה מה את דרכו; 'נִשְׁבַּח אֱלֹהֵי וַיִּבְרָחֵם הוּא' (ישעיה' נה ז). וישען ברחמיו; "פִּי נִרְפָּה לְסִלּוֹת".

אולם כאשר לא לאדם דרכו לחשוב חשבונות ודינו, ע"כ אינו יודע באיזו מוליכין אותו, כי יתכן שיוליכוהו לגן עדן, אחרי כי אינו יודע בנפשו משום חטא ועון כלל, אך לפי עומק הדין של מעלה הוא אפשר, כי לא יצא ידי חובת עבודתו ית"ש ויוליכוהו בדרך גהינם, א"כ הרי יפלא ממנו גם לעשות תשובה.

יסוד הדבר הוא; כי העונש ושכר הרוחני, שניהם גדולים ונוראים מאד. מענין העונש הרוחני, כתב הרמב"ן ז"ל ב'שער הגמול' ז"ל; 'וכללו של דבר; מבואר הוא מדברי חכמים, שגיהנם הוא מקום דין המשפט לענוש בו החטאים בנפשותם, ביסורין וצער שאין להם דמיון בעוה"ז.

לפי שיסורי העוה"ז הוא בגוף שפל גס ועב ההרגש והעונש והצער הוא בנפש הזכה והדקה. והרגש הנפש ביסוריה גדול מאד מיסורי הגוף, לרוב הרגשתה וזכות ברייתה' עכ"ל. וכן מענין השכר הרוחני; 'ויפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא, מכל חיי העולם הזה' (אבות ד יז). ולזאת גם עונש שעה אחת הוא נורא מאד.

וכן אבדן שעה אחת הוא הפסד גדול מאד. והנה, עם כל חולשת הרגשת האדם בעונש הרוחני, עוד יותר תקטן הרגשתו בשכר הרוחני, כי האדם יש לו ציור בעונש, כי העונש הוא קרוב לחוש. וכאשר אנחנו מאמינים בקבלת חז"ל, כי העונש הוא מוקדי אש מתלקחת, בזה יש ציור לנפש האדם מיסוד האש הגשמי, מהו אש לוחט אשר תאכל מנפש עד בשר. לא כן בשכר הרוחני של עולם הבא, 'להתענג על ה' ולהנות מזיו שכינתו' (מסילת ישרים' פ"א), אין לנפש האדם שום ציור בזה, יען כי אין מעין דוגמתה בתענוגי עוה"ז.

ולזה היה האדם בוחר לנפשו, לותר הרבה מחלקו לעוה"ב משכר מצוותיו, שיהיה לנכיון על עונש מעט עונות בעוה"ב. אכן באמת שכר מצוה היא העולה למעלה יותר על עונש עבירה, כי מדה טובה מרובה. וכאשר יהיה איזה מצוה ועבירה שוים באיכותם, כאשר ה' ית"ש יודע איך לערוך אותם זה כנגד זה וכמו שכתב הרמב"ם ז"ל (פ"ו מה' תשובה) ואם במאזנים ישאו יחד השכר של מצוה והעונש של עבירה, הנה השכר יהיה עולה במשקל הרבה יותר מהעונש.

ולמען דעת מושג וציור מגודל השכר הרוחני בערך העונש, נוכל לתת ע"ז מופת נאמן. הנה ספרו חז"ל; 'כי נח נפשיה דאחר, אמרי: "לא מידן לידייניה ולא לעלמא דעסק באורייתא. ולא לעלמא דאתי ליתי, משום דחטא". אמר רבי מאיר: "מוטב דלידייניה וליתי לעלמא דאתי. מתי אמות ואעלה עשן מקברו".

כי נח נפשיה דרבי מאיר, סליק קוטרא מקבריה דאחר. אמר רבי יוחנן: "גבורתא למיקלא רביה? חד הוה ביננא ולא מצינן לאצוליה. אי נקטיה ביד מאן מרמי ליה מנאי, מתי אמות ואכבה עשן מקברו". כי נח נפשיה דרבי יוחנן, פסק קוטרא מקבריה דאחר'. (חגיגה טו).

וכאשר נבוא לחשבון נמצא; כי מן יום פטירת ר' מאיר עד זמן פטירת ר' יוחנן, היה בערך מאה וחמשים שנה, כי ר"מ הוא קשיש טובא מרבנו הקדוש, כי ר"מ היה מתלמידי ר"ע כמבואר ('יבמות' סב). וביום שמת ר"ע נולד רבי, כמבואר ('קידושין' עב). וכן רבנו הקדוש האריך ימים הרבה בהפלגה עד מאה שנים, נמצא כי בזמן פטירת רבי, בודאי כבר עברו הרבה עשרות שנים מזמן פטירת ר"מ. והנה ר' יוחנן האריך ימים אחר פטירת רבנו הקדוש יותר מתשעים שנה, כמבואר בסדר קבלת הראב"ד ובס' יחסין עיי"ש.

וכל הזמן הרב, מיום פטירת ר' מאיר עד כד 'סליק קוטרא מקבריה דאחר', עד פטירת ר' יוחנן שהוא בערך מאה וחמשים שנה, לא פסק 'קוטרא מקבריה דאחר'. והיה נידון באש של גהינם עד אשר הצילו ר"ם. נמצא, כי היה כדאי לפני אחר להיות נצרף באש מתלקחת של גיהנם משך מאה וחמשים שנה בערך, אך ורק כדי לזכות אח"כ להתענג בנועם הטובה של חיי עוה"ב. ואם לא הצילו ר' יוחנן בזכותו, מי יודע עד כמה היה נידון עוד.

וגם כל זה היה אך טובה וחסד, מאת הבורא ית"ש, בזכות ר' מאיר, אשר ביקש רחמים: "מוטב דלידייניה וליתי לעלמא דאתי". ומזה נוכל להבין ולהשכיל, מהו העידון הגדול של חיי העוה"ב משכר תורה ומצוות, אשר למענה כדאי ושוה לפני האדם, לישא ולסכול יסורים קשים ומרים בעמקי שאול, להיות נצרף בלהט האש הנורא משך שנים רבות מאד, אך ורק למען הזכות אח"כ להתענג בנעימות יקר ועדן נצח של חיי העוה"ב. (כוכבי אור' פ"א). ■

לכלוך

עתונאי מן התורה מנין?

עבירות, רפש והכפשה, שם תמצאו את העתונאי כמלוה". יראה כל אחד, במידת האפשר, להקטין את המינון של הזדקקותו לתקשורת; החזותית, הנשמעת והנקראת, שהצד השוה שבה הוא; הניקור במוגלה ובהתפלשות בדם, ביזוי כל קודש ופריצת כל מחסום בושה. כל מימד של התנתקות ממנה, יהיה רק לברכה. ('מעין המועד' לר' וולך שליט"א) ■

וכרוכה היא בספור; 'בחנוכת ישיבת חכמי לובלין', כיתרו עיתונאים יהודים את הגאון ר' מאיר שפירא זצ"ל, מייסד הישיבה. שאלם בבדיחות הדעת: "התדעו, היכן רמוז 'עיתונאי' בתורה?" נבוכו. אמר להם: "את השעיר לעזאזל, הטעון בעונות ישראל, שולחים; "בְּיַד אִישׁ עֵתִי הַמְדַבֵּרָה" ('ויקרא' טז כא). "אִישׁ עֵתִי", פירושו; 'כתב עיתון'. "והתדעו מדוע? כי היכן שיש מצבור של

עוד שנה חלפה ושנה חדשה באה. ואנו, עדין מדשדשים על עומדנו, מתבוססים באותה ביצה. מסורת ביד ישראל קדושים, לקבל איזה קבלה ליום הכפורים בלי נדר, להראות שאנו בדרך של השתפרות, במסלול של עליה. שהעפלנו במשהו מן השנה שעברה. יעשה כל אחד חשבוננו, יקבל משהו, אף פעוט, אבל עקבי. ובהחלטה נחושה ויצליח. אנו, יש לנו הצעה

שיפור

לאחר התרופה יחול השיפור

מעטה ויבריא. השיפור לא יראה לא היום, לא מחר ולא מחרתים. אבל הוא יבוא. ומבחינתי, הוא בריא!". הוא הדין בעל התשובה. גם אם אינו חש בעצמו שיפור ומהפך, גם אם הוא נוטה עדין לכל הרע והאסור, ידע שעלה על דרך המלך וכבר נרפא ממחלתו. במהותו, כבר בריא הוא, למרות שהשיפור יראה בפועל רק אם יתמיד בדרכו זו. **ובת קול יוצאת במוצאי יוה"כ ואומר: "לך אכל בְּשִׂמְחָה לְחֶמֶד" (קהלת' ט ז), כי אתה, כבר אחר! כבר טוב! כבר טהור! ■**

הבריא!"! התבוננו ההורים בילדם וראוהו שוכב חסר הכרה ופניו חירות כפני מת, בר מינן. התבוננו ברופא הבטוח בעצמו ומפניהם נשקף חוסר אמון. **נענה הרופא ואמר: "אתם, אינכם מכירים את המחלה ואופיה ואינכם בקיאים ברפואתה. אבל אני יודע מה כבדה היתה מחלתו ומהי רפואתה הבטוחה. התרופה המתאימה ניתנה לו ועל אתר חשתי בשיפור במהלך הדופק. וממילא, אף אם הוא מוטל על ערש דוי כמקודם, חזור כשהיה, חלש וחסר אונים, יודע אני בודאות שהוא ילך**

המכשלה הגדולה ביותר האורבת לנו במוצאי יוה"כ, היא שנבחנו את עצמנו ונווכח לדעת; שנשארונו אותו אדם, כמו לפני היום הקדוש ומאומה לא השתנה ועוללים אנו לשקוע ביאוש ועצבות ואין זה נכון. משל למה הדבר דומה? אמר הרה"ק ר' חיים משרנוביץ זצ"ל; "לנער שחלה והגיע עד שערי מות, שקע בעלפון עמוק ועמד למות. הביאו אליו רופא מומחה מן העיר הגדולה. מיהר הרופא והשקהו תרופה, נטל את ידו ובחן את הדופק ואמר: "זהו, היו רגועים, הוא

כפרות

מה אומר התרנגול?

חֲשֹׁף נְלֵא אֹרֶךְ. אך אם אתה חושב, שבזה לבד אתה יוצא חובה; **"אֶף בִּי יִשָּׁב"!** ועל ידי תקיים מצוה חשובה. שטויות, אם; **"יִהְיֶה יָדוֹ כֵּל הַיּוֹם"** תסובב את ידך עם הכפרות כל היום, לא יעזור לך מאומה, אם לא תשוב בתשובה. כפרות ללא תשובה, תועלתן מועטת. **(להגיד, ר' שבתי יודלביץ זצ"ל) ■**

עכשו התרנגול, כאשר קורא בקול?" **שאל הרבי.** "אינני מבין שפת העופות" **השיב.** "אני אגיד לך, הוא אומר: **"אֲנִי הַגָּבֵר כֹּהֵן עֲנִי"**. גבר הוא תרנגול בלשון חז"ל. **"אֲנִי הַגָּבֵר כֹּהֵן עֲנִי"** (את צערי), כיצד אתה הולך עכשו לשחטני ולאכול אותי בסעודה, לאחר עשיית הכפרות עתה בחשיכה. באשמורת; **"אוֹתִי נִהְגַּ וְיִלְךְ"**

נאמר במגילת איכה: "אֲנִי הַגָּבֵר כֹּהֵן עֲנִי בְּשִׁבְטֵי עֲבָרְתוֹ. אוֹתִי נִהְגַּ וְיִלְךְ חֲשֹׁף נְלֵא אֹרֶךְ. אֶף בִּי יִשָּׁב יִהְיֶה יָדוֹ כֵּל הַיּוֹם" ('איכה' ג א-ג) יש יהודים צדיקים, שעושים כפרות באשמורת לפני סליחות, עת רצון. הרה"ק מפרמישלן זי"ע, ראה יהודי באותה שעה ורצה להוכיחו והעיר לו: "מה אומר

התשובה

הביטוח ומושב זקנים

להיות 'יונגרמאן' צעיר ונקי. וכמדומה, כי שני המשלים הנ"ל, קשורים לתשובה מיראה' ותשובה מאהבה'. **המשל הראשון;** 'תשובה מיראה'. **השני;** כאשר זוכים, לתשובה מאהבה'. **(להגיד, ר' שלום שבדרון זצ"ל) ■**

לאחר שריפה. ב. מה היה, אילו היה מושב זקנים, שכל הנכנס לשם, חוזר להיות צעיר? הכל היו רוצים ורצים להתאכסן שם ומשלמים את כל הונם, על מנת להתגורר בין כתלי אותו מושב זקנים. זוהי תשובה! תשובה! כאשר עושים תשובה, שבים

שתי הגדרות מיוחדות, שמעתי מהרבי שלי אודות תשובה; א. אדם שביתו וכל תכולתו נשרף, יצא ערום מכל נכסיו, אומלל. והנה למסכן זה, היה ביטוח. חברת הביטוח שילמה לו את הכל, כמה מאושר הוא. 'תשובה', היא כחברת ביטוח

מכות

לפנות מקום בלב

גדוש. מה הם עושים, מכים עליו **באמרם; 'אשמנו, בגדנו'** ('נפילת אפים') כדי לדחוס את ההבלים ולפנות מקום להבלים נוספים". **וזהו שאמר הנביא: "עַל מָה תִּפְּנוּ עוֹד תוֹסִיפוּ סָרְהָה". ('ישעיה' א ה). ■**

למלאות שקית על גדותיה. לאחר שהוא שופך מן הכף וממלא אותה, הוא טופח על צידה ומכה בה מעט, כדי שהקמה ידחס וניתן יהיה להוסיף עליו. ה"ה בהם. הם ממלאים את הלב בהבלים בכל ימות השנה, עד שהוא

מעשה ברב בעל 'אהל יעקב' זצ"ל; שראה אנשים בקהל המכים 'על הטא' ('נפילת יוה"כ') ולבם בל עמם. נענה ואמר: "היודעים אתם מדוע הם מכים על הלב? משל למה הדבר דומה; למוכר קמח, המבקש

'ובמנחה קורין בעריות'

כנגד מלבושי הנשים

יעשה היחיד לאחר יוה"כ? אמנם, אפשר הוא גם ליחיד להמשיך את אור יוה"כ אל תוך לבבו, שיאיר לו במשך כל השנה. והיינו; ע"י שהתעוררות שפעלה עליו ביוה"כ, לא תשתכח ממנו, אלא יתבונן וישתמש בה גם לאחר יוה"כ. הקבלות, שמקבל על עצמו ביוה"כ, צריך שיחדשם בלבו תמיד. וידע, שלפי מה שיוה"כ חי בקרבנו, ככה עלה יעלה וככה יצליח. וכבר יעץ הגר"ש מקלם זצ"ל; 'לזכור תמיד את אשר חשב והרגיש בשעה שקיבל הקבלות על עצמו. ואם ח"ו יתשל ויצא מרושם התעוררות של יוה"כ, הרי כבר הלך יוה"כ ממנו. ונמצא, שכפרת עונותיו לא פעלה כראוי. כללו של דבר; עד כמה שנקח עמנו את רשמי 'מים נוראים' אל השנה הבאה עלינו לטובה, ככה נצליח, ככה נעלה וככה נחיה מאושרים בעז"ה כל השנה כולה גם בעוה"ז וכ"ש לעד ולנצח נצחים בעוה"ב. (מכתב מאלהיו 'שם')

נורא ואיום

סיפר הצדיק ה'קדושת ציון' מבאבוב זצ"ל, ה"ד; 'מעשה בכפרי, שפרתו פסקה מלידת חלב. מה עשה? קם בהשכמה והלך לשינאוא, לבקש מהצדיק ר' יחזקאל משינאוא זצ"ל ברכה. כשהגיע לשם, היה הרבי בעיצומה של תפילתו. המתין הכפרי בבית המדרש לסיום התפילה. כשהרבי החל בתפילת העמידה ואמר 'והנורא' אמר זאת ברעדה כזו, שהכפרי נתקף פחד ומורא, שכח לשם מה בא ובילה שבועים בחצר הקודש, בתפילה והתעלות'. **סיים הרבי מבאבוב באמרו:** "אבל היום, באים עבור הפרה - והפרה נרפאת. ואת 'הנורא' לא שומעים. כלומר; כל צרות העוה"ז והצטרכויותיו ניתנו לנו כדי שנזדקק לבוראנו, נבקש ממנו ונתקרב אליו. כמו שאמרו; **'מפני מה היו אבותינו עקורים? מפני שהקדוש ברוך הוא מתאוה לתפלתן של צדיקים'** (יבמות' עט). אבל אנו, כל מעיננו ב'פרות' ולא בהתקרבות, לא ב'הנורא'. מה העצה? לעשות יום אחד בשנה, ליום של 'הנורא', ללא 'פרות', ללא צרכי עוה"ז שיסיחו את דעתנו מהנקודה הפנימית. יום שכולו פנימיות, לפני ולפנים, יום שכולו מרוכז סביב

שהשטן מסתפק בכופר? ומה יועיל הכופר לתקן פנים הנפש שנטמא? **מכאן למדנו דבר נפלא בכחות הנפש;** 'אין דבר נעשה קנין בנפש האדם, אלא א"כ משלם עבורו משלו ממש... וכן בתשובה; כיון שהאדם חומרי, הנה כל ההתבוננויות והמחשבות לא תפעלנה לא בחרטותיו ולא בביגונותיו ולא בשום דבר, אם לא ישלם החוב עבור עונותיו בגופו ממש.

ולמה מתפללין כ"כ ביום הכפורים ולא מקדישין זמן רב יותר למחשבות התשובה? אלא, משום שהוא סוף עשרת ימי תשובה, מתפללין על הכפרה ועל סייעתא דשמיא להוצאת התשובה לפועל, דהיינו; שמירה שלא יחזור ויפול. פירוש; הכפרה; תיקון הפנים. וסייעתא דשמיא לשמירה; תיקון החיצוני. (מכתב מאלהיו 'שם')

להקטין את ההתנגדות

כתב הרמב"ן בשם חז"ל; ש'השעיר לעזאזל, הינו שוחד לס'מ... (ויקרא' טז ח). ואמרו ז"ל; **'כל דאסר לן רחמנא, שרא לן כוותיה...'** (חולין' קט). הענין, כי אם קשה לו לאדם לעמוד נגד הסקרנות, לדעת איך טעמו של כל מאכל וכל תאוה ותאוה ואם ידחקהו לבל תהיה לו עצה של היתר לטעום מעין אותו טעם, הן תגבר עקשנותו ותתגבר התאוה. משום זה פירשו חז"ל; שכל מה שאסרה תורה, יש גם בהיתר. ואז תשקע העקשנות. אמנם, צריך לזכור תמיד, כי אותם היותורים הקלים במה שמוותר, צריך שיהיו רק לשם שמים גמור. ואז יצליח. אבל, כשרצונו להקל בדברים, מטעמים של תאוה ועצלות, אז אדרבא, יתגבר כח הסט"א בויתורים ההם. ואם גם דבר היתר הוא, הלא כתב הרמב"ן; שיוכל האדם להיות 'נבל ברשות התורה' (ויקרא' יט ב). ולכן צריך האדם ללחום נגד הקולות ככל האפשר. ואז נזכה לסייעתא דשמיא באמת. (מכתב מאלהיו 'שם')

להמשיך את אור יוה"כ

חז"ל אמרו עה"פ; **'דַּרְשׁוּ הַיְהוָה מִפְּנֵי צָרָתְכֶם'** (ישעיה' נה ו), דיחיד אין לו עצה להגיע אל השי"ת, אם לא בעשרת ימי תשובה (ראש השנה' יח). א"כ מה

'ויאמר ה' סלחתי כְּדָרְךָ' (במדבר' יד) **'כְּדָרְךָ'** - במידה ובאופן שאתה מבקש אותי; כך אני מודד את סליחתי כלפיך. (בוצינא דנהורא' להרה"ק ר' ברוך ממעזיבון)

תמהון לבב

'על חטא שחטאנו לפניך בתמהון לבב' (תפילת יום הכפורים), כי כשרואים שנעשה איזה דבר לא לפי רצוננו, אז אנחנו תמהים; **'על מה עָשָׂה ה' פְּכָה'** ('דברים' כט כג). וזה עצמו חטא, כי **'מי חשיד קוב"ה דעביד דינא בלא דינא'** ('ברכות' ה). ('פרח שושן')

טמטום הלב

'אמר ר' יצחק בלאזר זצ"ל' (תלמיד הגרי"ס); שאדם יכול לדעת אם זכה ביום כפור, או לא ח"ו; כי הרי העברה מטמטמת לבו של אדם. ואם נתכפרו עונותיו, הרי בהכרח טמטום לבו לא יהיה לו עוד. וזה בודאי יוכל להרגיש. והנה, אם יתפנה לבנו מן הטמטום, אז ראייה ברורה שזכינו בדין הרחמים. (מכתב מאלהיו' ה עמ' 420)

טהרת התורה

'אמר רבי עקיבא: "אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין ומי מטהר אתכם? אביכם שבשמים..." (ירמיה' יז יג) **מה מקוה מטהר את השמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל'** (יומא' פה). גדר המקוה הוא יציאה לגמרי מעולם השקר. יציאה מהעוה"ז לגמרי. שאפילו השערות צריכות להיות בתוך המים. והמים, בחינת תורה כידוע. וכניסה למקוה, היינו; כניסה לגמרי אל התורה. ולא זה בלבד; אלא בהיותו בתוך התורה, צריך להיות בדביקות גמורה, שלא תהיה חציצה קלה, בינו לבין התורה. שחציצה כל שהו מעכבת בטהרה. והתורה שנכנס לתוכה, צריכה להיות רוחנית לגמרי בלי שום מחשבת עוה"ז. (מכתב מאלהיו 'יום כפור')

דרכי הכפרה

'כפרה מלשון; "נַתַּנּוּ אִישׁ כִּפָּר נַפְשׁוֹ"' ('שמות' ל יב) (רמב"ן 'בראשית' לב כא). אמנם צריך להבין, מהו זה,

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

הקב"ה. ואנו ענוותנים ושפלי רוח ובני העוה"ב, ממילא הקב"ה שרוי עמנו ואנו כמלאכים".

כפרה כיצד?

"פי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מפל חטאתיכם לפני ה' תטהרו" (ויקרא' טז ל) פירש רבנו עובדיה ספורנו זצ"ל; עיצומו של יום גורם ל'כפרה', שענינה, הקטנת החטא וריכוכו. ('כפרה' מלשון קינח, רש"י 'בראשית לב כא) אבל אז יש לגשת בתפילה לפני ה' ולהרבות בודיו, כדי שהחטא ימחה לגמרי. וזה שנאמר: **"פי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מפל חטאתיכם"** (וזה יקרה כאשר) לפני ה' תטהרו".

להגיע לשלמות

פירש מורנו הגאון ר' יהודה צדקה זצ"ל; 'יש טהרה יחסית ויש טהרה מושלמת. לכאורה; בכל מאמצינו אין באפשרותנו להגיע, אלא לטהרה יחסית, להתעלות מעט, להיות יותר טובים, להשתפר. איננו מעלים על דעתנו שנגיע לשלימות מוחלטת, לטהרה גמורה. אבל גישה זו, מוטעית היא. נכון הדבר, שאין בכחנו להגיע לשלמות. אבל אם ננסה להשתפר כמידת יכולתנו, הקב"ה יעזרנו להגיע לטהרה מוחלטת ומושלמת. וכמו שאמרו; **'בא לטהר מסייעין אותו'** (יומא' לח). וזהו; **'לפני מי אתם**

מטהרין? רק תתחילו ואז; **'ומי מטהר אתכם? אביכם שבשמים'** (יומא' פה). מקור השלמות! כמה מאושרים אנחנו. זהו שנאמר: **"לפני ה' תטהרו"** (ויקרא' שם). הוא כל יכול, עוזר ומושיע ומגן, מקור הטהרה והשלמות. ונצא מלפניו נקיים וזכים לחלוטין, לפתוח דף חדש ונקי בחיינו, דף זוהר של מצוות ומעשים טובים".

בעה"ב נעדר

מעשה ברב בעל זרע קודש' זצ"ל; שראה אדם כופף קומתו ומכה על לבו בודיו יוה"כ, מכה אחר מכה. חייך ואמר לו: "אל תדפוק, חבל על המאמץ, בעל הבית לא שם...". זו אימרה מבדחת, שבא לבכות כששומעים אותה. אנו מכים על דלתות לבנו, אבל האם בעה"ב נמצא שם? האם הלב נפתח והלקח נלמד?!

מלבושי הנשים

'ובמנחה קורין בעריות' (מגילה' לא). הטעם שקורין פרשת עריות במנחה ביוה"כ, כתבו תוס'; **'לפי שהנשים מקושטות בשביל כבוד היום, לפיכך צריך להזכירם שלא יכשלו בהן'** (מגילה' שם). אבל האמת; **'היכי דמי בעל תשובה? אמר רב יהודה: "כגון שבאת לידו דבר עבירה פעם ראשונה ושניה וניצל הימנה"'** (יומא' פו). והנשים, נכשלות ברוב השנה במלבושיהן

לשם ניאוף. והאנשים נכשלים בהסתכלות. על כן, היום שבים לה' ולובשים מלבושים לכבוד ה', בלי שום מחשבה זרה. והאנשים מסתכלים ואינם מהרהרים וזה הוא תשובה. ושלא יבואו באמת חלילה לעבירה; **'קורין בעריות'**. (תורת משה' ע"פ וילך').

חוצפה כלפי שמיא

'ומה היא התשובה? הוא שיעזוב החוטא חטאו ויסירו ממחשבתו. ויגמור בלבו שלא יעשה עוד. שנאמר: "עזב קשע דכפו..."' (ישעיה' נה ז). וכן, יתנחם על שעבר. שנאמר: **"פי אחקי שובי נחמתי"** (ירמיה' לא יח). ויעיד עליו יודע תעלומות, שלא ישוב לזה החטא לעולם. שנאמר: **"נלא נאמר עוד אלקינו למעשה דינו"** (הושע' יד ד). (רמב"ם 'תשובה' ב ב). ומזה הוא תוכחת מגולה לאותן אנשים, שבכל חדש אלול ועש"ת, הם מרבים בתפילות ותחנונים וביודים ארוכים. ומיד אחרי יוה"כ, נשתנה כולו מכמות שהיה ונהפך לאיש אחר. ומעשיו הרעים, סותרים למה שהוציא מפיו בודיום הארוכים. ואיגלאי מילתא למפרע, שלא היו פיו ולבו שוים. והרי הוא כגונב דעת המקום. והוי כחוצפא כלפי שמיא ח"ו. ואין זה נחשב תשובה, כי התשובה צריכה להיות, חרטה לשעבר וקבלה להבא בקשר אמיץ וחזק, שלא יעבור ע"ז לעולם, כמ"ש הרמב"ם; **'ועיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם'**. (שערי הקודש') ■

דפיקות לב

האניה בכיוון ההפוך

אותם לפרוח באויר. וכפי שנאמר: **"מוֹדָה נְעֻבָּה בְּרַחֲמֵי"** (משלי' כח ג). בירושלים של ימי קדם, אמרתי את הדוגמא דלהלן; יהודי עבר בטעות את הגבול מירושלים לכיון ירדן. צעקו לו חבריו: "אדוני, אתה מסוכן, עברת את הגבול. תראה היכן אתה נמצא"?! הוא נעמד על עומדו, התכופף, דפק על לבו; **'חטאתי, עויתי, פשעתי'** (נפילת אפים). "תחזור לאחור. מה אתה דופק 'חטאתי עויתי'. תשוב'. עשה תשובה". (להגיד', ר' שלום שבדרון זצ"ל) ■

הוא פוסע באותן דרכים המובילות ל'חטאתי', הגוררות את ה'עויתי' ומביאות את ה'פשעתי'. "ר' יהודי. תעלה על ספינה הנוסעת לכיוון אחר. תשנה כיוון. גם אם לא תגיע וחלילה הקב"ה יקח את נשמתך קודם שתצליח להגיע לסוף מחוז הפצד, תוכל לומר לו: 'אני יצאתי לדרך ומה אעשה שלקחו אותי באמצעה'. 'תשובה' - כפשוטה; לשוב! **'עזב קשע דכפו... נלשב אל ה'"** (ישעיה' נה ז). יסובב את הפנים לדרך הפוכה. זו הכוונה; **"קחו עמכם דברים"** (הושע' יד ג) תקחו את הדברים עמכם, אל תשאירו

ר' יוזל מנובהרדוק זצוק"ל סיפר פעם משל; "פלוגי רץ ועלה על האניה. האניה הרימה עוגן ויצאה לדרכה. "אדוני, אתה צריך לנסוע למערב והאניה נוסעת למזרח". קרא אליו בחרדה הפקיד הממונה. "לא נורא, אל תבהל, הנה, כבר אסדר לעצמי את כל הענין, אעבור לצד השני של הסיפון"! מיד החל לפסוע לכיוון מזרח. "מה יעזור לך שתפסע למזרח, כאשר האניה נוסעת למערב"?! פרץ הפקיד בצחוק. כך נראה אדם הדופק על הכפתור; **'חטאתי, עויתי'** (נפילת אפים) והאניה ממשיכה לנסוע.

הצורף המרדד

אין לך יהודי, שאינו נרעש ונפחד מיום הכפורים, שאינו בא לבית הכנסת ברעדה, מענה נפשו בצום ומכה 'על חטא' בעשרה וידוים. **קורא ואומר: 'חטאנו לפניך, רחם עלינו' (סליחות)**, חון אותנו לשנה טובה. אבל, עליו לדעת, שבידו זה לא עשה אלא חצי עבודה. לא פסע, אלא מחצית הדרך. איזו מחצית עשה ומהי המחצית השניה? **על כך נביא את משלו של ה'אהל יעקב' זצ"ל;**

מעשה בעשיר ולו בן לא יוצלח, שהתבטל כל היום ואכל לחם חסד. האב לעג לו. וגם הוא חפץ לעמוד ברשות עצמו. אבל מה בידו לעשות ואינו מוכשר לשום דבר. יום אחד, **אמר לו האב:** "הלא מובטל אתה, קח אפוא את הפמוט הישן אל הצורף. קניו התעקמו והוא איבד את צורתו. הצורף כבר יודע מה לעשות בו".

הלך הנער אל הצורף שסקר את הפמוט המעוות, הניח אותו על הסדן, היכה בו בפשיט הכבד אחת ושתיים, עד שהפכו לפיסת כסף רקועה, **הניחו בערימה שבירכתי החנות ואמר:** "בוא בעוד שבוע ותקבל פמוט לתפארת. אך אל תשכח להביא עמך מאה דינרים".

תמה הנער ונצנץ בו רעיון. **שב לאביו ואמר:** "אבא, מצאתי אומנות נקיה וקלה. הלזה לי כסף לפתוח את העסק וראה איך אתעשר".

שמח האב והלזה לו את הכסף. **הנער שכר חנות והזמין שלט מפואר;** 'צורף זהב מומחה. מתקן כלים שבורים, סדוקים ומעוותים'. קנה סדן ופשיט כבד וחיכה לקונים. השלט הביא אותם בהמוניהם. והם הביאו, זה חנוכיה וזה פמוט, זה גביע וזה כלי לבשמים.

הוא קידם את פניהם בארשת בוטחת, הרי כבר למד את המלאכה. הניח את הכלים על הסדן, היכה בפטיש אחת ושתיים, **הפך אותם למשטח חסר צורה ואמר:** "בואו בעוד שבוע ותקבלו כלים לתפארת. ואל תשכחו להביא עמכם את הכסף".

לערב, **שאלו אביו על עבודתו.** "מה אומר לך, אבא, אומנות נקיה וקלה מזו אין בנמצא. בשבוע הבא, אהיה אדם עשיר".

השבוע עבר ביעף ועסקיו של הצורף החדש שגשגו. ידיו היו מלאות עבודה. עמד ורקע ריקועים, רידד כלים מכלים שונים והניח את הטסים בירכתי החנות. ואז הם שבו והכסף בידם. הנער פנה לירכתי החנות, פשפש בערימת הגרוטאות ומצא את הטס המרודד שלהם וארשת תמיהה הצטיירה על פניו. **הוא שב אל**

הקונים והודיע בפליאה: "קרה כאן משהו מוזר. זה לא הפך לפמוט".

"מה לא הפך", **שאלוהו.** "זה... הפמוט הישן שלכם", **גמגם 'הצורף'.** "וכיצד רצית שייהפך?" **חקרו האנשים.**

"מה הפירוש, הרי אני עשיתי את שלי, רידדתי אותו כמו שראיתי אצל הצורף הותיק. והנחתי אותו בירכתי החנות כפי שהוא עשה. אמרתי לכם לבוא בשבוע הבא, כמו שהוא אמר. וראו, דבר לא קרה". איזה פלא.

האנשים לא ידעו האם לצחוק, או לרגוז, לבכות, או לחייך. בחרון ובזעם פנו לאביו של הנער הבער, ששילם את הנוקים. ויותר לא דחק בבנו לפתוח עסק משלו. **התייפח המסכן:** "אבל אבא, באמת, עשיתי ככל אשר עשה הצורף ההוא".

ענהו האב: "אמת, עשית כאשר עשה. עשית את השלב הראשון במלואו. אבל כאשר הצורף הכה על הכלי, הוא הרס על מנת לתקן. לאחר מכן ישב שעות ארוכות ורקע, גילף, עיצב והלחים, עד שיצר מן הטס פמוט לתפארת. אבל אתה הסתפקת בהכאה. וכלום, חשבת שהפמוט הנאה יעשה מאליו"?

והנמשל; ביום הכפורים, מכים אנו **'על חטא'** (תפילת יום הכפורים), הרי זה כהכאת הצורף על הכלי המעוות. פוסלים אנו את מעשינו הקודמים, מצטערים עליהם, מוקיעים את חטאינו. אבל, אמנם הצער הוא צער אמת והחרטה כנה ונוקבת, אך הרי אין זו אלא מחצית העבודה. עתה עלינו ליצור את הכלי החדש, הנאה. לבחור בדרך החדשה והטובה, לשפר מעשים, להטיב דרך, להשתפר.

מי מניע את הרכבת?

ה'חפץ חיים' מספר באחד ממשליו המאלפים; על בן כפר שהגיע בפעם הראשונה בחייו לתחנת הרכבת. הוא הבחין, שזמן קצר לפני צאת הרכבת לדרכה, משמיע אדם מסוים קול שריקה חדה. מיד עם השמיע השריקה, נחפזו בני אדם רבים להכנס אל תוך הרכבת. זמן קצר אח"כ, נשמעה שריקה נוספת. ואז מיהרו גם אותם שלא הזדרזו עד עתה ונכנסו לרכבת. בהשמיע השריקה השלישית, נמצאו כולם על מקומותיהם והרכבת יצאה לדרכה.

אותו אדם, עמד וצפה במחזה זה בפעם הראשונה בחייו והתמלא הערצה לאותו הפקיד הממונה על המשרוקית. הוא החליט, כי בודאי הוא המנהיג והמוליך את תנועת הרכבות. לדעתו, ברור היה שאיש זה, קובע את זמני הנסיעות ואת כל הכרוך

בתפקוד הנאות של התחנה. בהתאם לכך, הוא נגש אליו ביראת כבוד הראוי למנהלים חשובים והתענין אצלו בפרטים שונים, הנוגעים למהלכה של הרכבת.

בעל המשרוקית, לא הבין כלל מה פשר הכבוד שנפל בחלקו. והופתע מכך ששואלים אותו שאלות המופנות בדרך כלל למנהל הראשי. אי לזאת, **אמר האיש לכפרי התמים:** "את שאלותיך, עליך להפנות אל מנהל התחנה". **אך השואל התעקש ואמר:** "הלא כבודו הוא האיש המוליך והמביא, משמע שהוא כאן המנהל". לשמע הדברים, **פרץ הפקיד בצחוק ואמר לו:** "אני רק פקיד זוטר, המקבל את ההוראות מגבוה. מנהל התחנה, אינו מתהלך כאן על הרציף ואינו שורק לקראת צאת הרכבות. הוא יושב על כורסתו במשרד ומשם הוא מעביר את ההוראות, שאני וחברי מבצעים".

לכך, **מסיים ה'חפץ חיים';** טועים רוב בני האדם, בחשבם כי הסיבות לכל הנעשה בעולם, פשוטות ונהירות להם. אך הם טועים טעות גדולה. **הסיבה לכל מה שקורה, היא גזרת עליון!** שהוא גבוה מעל גבוה, שומר ונסתר ונעלם מעין כל. כל מה שנראה לבני אדם בדרך כלל כסיבה, אינו אלא המסובב מאת ה'. כשם שבעל המשרוקית, אינו מבצע אלא את ההוראות שניתנו לו. **יתירה מזאת;** גם הכח לבצע דברים והצלחת הביצוע, הכל בא מאתו יתברך, שהוא מקור כל הכחות. ואין מקום למחשבת; **"פחיי נעצם נדי"** ('דברים' ח יז), כשם שלא יעלה על הדעת, ששריקת הפקיד, מניעה ומוליכה את הרכבת. דברי ה'חפץ חיים', אינם עוסקים דוקא בסוגית ההשקפה הנכונה על מאורעות העולם, אלא, הם קולעים ומתאימים גם לכל מעשה ופעולה של כל יחיד. נטיית הלב של אדם מן השורה, היא ליחס את הצלחותיו, למעשיו ולכשרונותיו הברוכים. **על כך הוזהרנו בתורה:** **"פן תאכל וְשָׂבַעְתָּ וְכַתִּים טָבִים תִּבְנֶה וְיִשְׁכַּתְּ. וּבְקִרְבְּךָ יִצְאֶנָּה יִרְבֶּנּוּ וְנָסְף וְנִחַב יִרְבֶּה לְךָ נָכַל אֲשֶׁר לְךָ יִרְבֶּה. וְכֵם לְבָבְךָ וְשִׁכַחְתָּ אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ הַמוֹצִיאֲךָ... וְנִאֲמַרְתָּ בְּלִבְּךָ פַחַי נַעֲצָם נְדִי עֲשֵׂה לִי אֵת הַחֵיל הַזֶּה"** **"פן תאכל וְשָׂבַעְתָּ וְכַתִּים טָבִים תִּבְנֶה וְיִשְׁכַּתְּ. וּבְקִרְבְּךָ יִצְאֶנָּה יִרְבֶּנּוּ וְנָסְף וְנִחַב יִרְבֶּה לְךָ נָכַל אֲשֶׁר לְךָ יִרְבֶּה. וְכֵם לְבָבְךָ וְשִׁכַחְתָּ אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ הַמוֹצִיאֲךָ... וְנִאֲמַרְתָּ בְּלִבְּךָ פַחַי נַעֲצָם נְדִי עֲשֵׂה לִי אֵת הַחֵיל הַזֶּה"** ('דברים' ט יב-יז). כנגד זה, **מצוה התורה בהמשך:** **"וְנִכַרְתָּ אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ כִּי הוּא הַנִּתֵּן לְךָ פֶתַח לַעֲשׂוֹת חַיִּל"** ('שם' ט יח).

אומר שם ה'אור החיים' הק': 'שצריך לתת לבו על טובתו, כי מה' היתה לו. **ודבר זה יעירהו תמיד להכיר**

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

ידי אדם? אמר לו: "עסוק אתה בידך, נראה כמקימו והוא נזקף וקם מאליו". וזהו שנאמר: **"הוֹקֵם הַמְשָׁפֵן"** ('שמות' מ יז), שהוקם מאליו. בדומה לזה, ניתן לומר על כל עשייה שהיא; האדם מצידו 'נראה כמקימו' בהשתדלותו, אך ההצלחה הסופית באה משמים.

כך היה ג"כ כאשר התקשה משה בעשיית המנורה; **"אמר לו הקב"ה: "השלך את הזהב לאש והמנורה תיעשה מאליה"** ('שמיני' ח). שוב מוצאים אנו את כחו המוגבל של האדם, משה השליך את הזהב לאש וה' השלים את המלאכה. **(לקח טוב, 'כפורים')** ■

אינה מניעה את גלגלי הרכבת. וכמו כן, אין השורק קובע את זמן יציאת הרכבת לדרך. לפיכך, עלינו גם להבין, שאמנם, האדם פועל ועושה, אך עשייתו תיכון ותצלחה רק ע"י ברכת שמים.

במלאכת המשכן אנו מוצאים שתי דוגמאות, ליחס הנכון שבין מעשה האדם לבין הצלחת המעשה בידי שמים; **במדבר תנחומא שנינו: "וַיִּבְיֹאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה"** ('שמות' ט לג) שלא היו יכולין להקימו. שלא היה יכול להקימו שום אדם, מחמת כובד הקרשים, שאין כח ביד אדם לזוקפן. ומשה העמידו. **אמר משה לפני הקב"ה: "איך אפשר, הקמתו על**

בוראו והשגחתו עליו. ותחילת תחבולות יצר האדם הוא, להשכיחו דבר זה ודרך זה יכנס לאבדו'. הדברים יפים לא רק לריבוי רכוש ולשגשוג כלכלי, אלא בכל דבר מנסה היצר להשכיח את תלותנו במקור כל הכחות. חובתנו היא, לשגן לעצמנו בכל עת את מסקנת משלו של ה'חפץ חיים'; 'האדם דומה בכל פעולותיו, לבעל המשרוקית'. מצד אחד, מותר ואף רצוי לעשות השתדלות כדי להשיג את התוצאות המקוות, כשם ששריקת השורק נחוצה כדי לאותת לציבור ולנהג הקטר, שזמן הנסיעה הגיע. יחד עם זאת, מבין כל בר דעת, שהשריקה

מלאך המות

ממה הוא מת?

לעוררנו; **"מֵאַהֲבַת ה' אֶתְכֶם"** ('דברים' ז ח). **חז"ל אומרים: 'כל אחד ואחד חיב לומר; בשבילי נברא העולם'** ('סנהדרין' ד). מקרי העולם המתרחשים בעיר ובארץ, הם מחמתי ולצרתי! בשבילי נבראו מקרים אלו. ואם אדם שוכח מאמר חז"ל ל זה, אינו זוכה להתעורר. ('להגיד', ר' יעקב גלינסקי שליט"א). ■

סרטן! "ממה נפטר?" "מהתקף לב!" איפה מלאך המות? הוא לא בשטח של המחשבה. טועים! לא יודעים, כי אין סרטן ואין מחלות! הללו רק שמות. הכל משמים, בכל מיני צורות. לכן, כאשר שמענו לאחרונה מקרים קשים, עלינו להתעורר; **"כִּי בְשָׁלֵי הַסַּעַר הַגָּדוֹל הַזֶּה"** ('יונה' א יב). ה' אוהב אותנו ובה

מלאך המות, בא להקב"ה בטענה: "רבונו של עולם, כולם יקללו אותי על המות שבא לעולם בגיני. יש בעולם מלאכים טובים ועלי נגזר להיות המלאך הרע?" **אמר לו הקב"ה:** "אל דאגה, אין לך לפחד, לא יזכירו אותך בכלל, מי יחשוב על מלאכים. כאשר אחד ימות ישאלו; "ממה הוא מת?" "היה לו

בסיעתא דשמיא בהכונת הרב אמנון יצחק שליט"א אנו ממשיכים להרחיב את פעילות הארגון 'פנים שווקות' לחלוקת מצרכי חנוך ומוצרי יסוד למשפחות ברוכות ילדים ולשיפוץ תיקון וצביעה הנצרך למשפחות, בעזרת אנשי מקצוע המתמחים במקצועות; חשמל, צבע, שיפוץ קל, אינסטלציה וכיו"ן.

המעוניינים לתרום כסף: נא לפנות ל'שופר' 03-6777779 והמעוניינים להתנדב, נא ליצור קשר עם אמיר כהן טל' 0505-694-694

קרן ישמח משה

שמחת תורה ושבט בראשית

3 לילות רביעי עד מוצ"ש
כ"א-כ"ד תשרי תשע"ב 19-22.10.11

במלון גולדן טאוור אשקלון
בהשתתפות

הרב אבנר קוואס
ועוד רבנים

לפרטים והרשמה: 03-6783030

חג סוכות עם אוצרות חיים

במלון המצודה בארמון

גלאט כשר
משגיה צמוד

בתאריכים: י"ד תשרי 12.10.11 ועד כ"ב תשרי 20.10.11 (אפשרות לחלק מהחג)

**בהשתתפות רבנים, זמרים ואומנים
הרצאות מרתקות
פעילות ענפה לילדים
בריכת שחיה בשעות נפרדות ועוד...**

אפשרות לשמח גניזה בארמון!

לפרטים: אוצרות חיים - רח' התקוה 73 תל-אביב מיקוד 67121 טל: 03-6880091/050-3131740/1

נופס 'בין הזמנים' סוכות במלון "יפה נוף ערד"

עם הרב אמן יצחק שליט"א

מיום ראשון עד יום רביעי * 3 לילות

כ"ה-כ"ח תשרי 23-26/10/11

פנסיון מלא 3 ארוחות

הרצאות, בריכה, פעילות לילדים

רישום בטלפון 03-6777779

נותרו חדרים
אחרונים
לדכאי ח"י כפלים
לינה ראשון חתם
לינה שני 500 ש"ח לרוג
אפשרות ללינה אחד

התקליטור העולמי

לאור הצמאון הרב,

הוחלט לכסות את כל בתי האב בישראל

1,750,000 ^{DVD} שיחולקו חינם

ניתן לרכוש מנית זכות בסך 4000 ש"ח בלבד!

בס"ד _____ תאריך _____

לכבוד בנק _____ כתובת הבנק _____ מס' הסניף _____

1- אני/הח"מ שם בעלי החשבון _____ משפחה _____ מס' זהות / ח.פ. _____

רח' _____ עיר _____ מיקוד _____ טל. בבית _____ פלאפון _____

הוראה לחיוב חשבון ל'שופר':

או בחיוב האשראי:

מס' כרטיס _____ תוקף _____ / _____

סך החיוב _____ מס' תשלומים _____

מס' חשבון בבנק		סוג חשבון		קוד מסלקה	
קוד מוסד	2	3	9	2	קוד בנק
2	3	9	2	אסמכתא / מס' מזהה של הלקוח בחברה	סניף

נותנים לכם בזה הוראה לחיוב חשבוננו/הנ"ל בסניפכם, בגין תרומתי ל"שופר" בסכומים ובמועדים שיומצאו לכם מידי פעם בפעם באמצעי מגנטי, או רשימות ע"י "שופר" כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה" (2) ידוע לילינו כי: א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה ממני/מאתנו בכתב לבנק ול"שופר" שתכנס לתוקף, זום נסקים אחד לאחר מותן ההודעה בבנק וכן ניתנת לביטול עפ"י הוראת כל דין. ב. אהיה/נהיה רשאי/ים לבטל מראש חיוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב. ג. אהיה/נהיה רשאי/ים לבטל חיוב, לא יותר מתשעים ימים ממועד החיוב, אם אוכח/נוכח לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב ההרשאה, אם נקבעו (3) ידוע לילינו כי הפרטים שצוינו בכתב ההרשאה ומילויים, הם נושאים שעל/נו להסדיר את המוטב. (4) ידוע לילינו כי סכומי החיוב עפ"י הרשאה זו, יופיעו בדפי החשבון וכי לא תישלח לי/נו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בגין חיובים אלה. (5) הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב ההרשאה זה, כל עוד מצב החשבון אפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו. (6) הבנק רשאי להוציאני/נו מן ההסדר המפורט בכתב ההרשאה זה, אם תהיה לו סבה סבירה לכך, וודיע לי/נו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה. (7) נא לאשר ל"שופר" בספח המחובר לזה, קבלת ההוראה אלו ממני/מאתנו.

פרטי ההרשאה

1. סכום החיוב ומספרו, יקבעו טעם לע"י "שופר" עפ"י (התקנות לקביעתם).

2. פרטי החיוב: סמן במשבצת המתאימה

4000 ש"ח

תשלום 1 4 תשלומים 8 תשלומים 10 תשלומים

התימת בעלי החשבון _____ לחיוב בתאריך: _____ 20 לחודש _____ 30 לחודש _____

תורם נכבד, שים לב הוראה לחיוב חשבון זו אמורה להגיע לבנק דרך 'שופר' עליך לשלוח את הטופס ל'שופר' ת.ד. 2711 בני ברק. טל: 03-6777779